

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Kfv.I. 35.208/2024/2.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2.)

A felperes képviselője: név ügyvéd

(Cím5.)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Cím1

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

Cím1

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes 8. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Debreceni Törvényszék 12.K.700.685/2024/5. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az adóhatóság adóellenőrzéseket folytatott le általános forgalmi adónemben 2019. augusztus és 2019. szeptember hónapokra és 2020. I. negyedévére vonatkozóan a felperesnél. A 2019. augusztusi időszakot érintően a 4329161148. számú határozatával a felperes terhére 4.175.000,-Ft adókülönbötet tart föl, melyből 3.802.000,-Ft jogosulatlan igénylésnek, 373.000,-Ft pedig adóhiánynak minősült. A jogosulatlan igénylés és adóhiány után adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel.

[2] 2019. szeptember hónapra a 4329161159. számú határozatában a felperes terhére adóhiánynak is minősülő 185.000,-Ft adókülönbötet tart föl, mely után adóbírságot és késedelmi pótlékot számított fel, továbbá megállapította, hogy a felperes áfa bevallásában feltüntetett, következő időszakra átvihető követelés összege nulla Ft, melyre tekintettel a felperes terhére 1.841.000,-Ft következő időszakra átvihető követeléskülönbötet tart föl.

[3] A felperes 2019. augusztus és szeptember hónapban különféle, de egy gyártósorra alakítható gépeket (egy db békamérleg, 2 db szállítószalag, egy db csomagológép, egy db hidraulikus raklapemelő, egy db M. garat, egy db mérleg és egy db fogadógaratos szállító szalag megnevezésű termék) vásárolt a cég1-től (a továbbiakban: Kft.) úgy, hogy a gépek nem kerültek elszállításra a számlakibocsátó telephelyéről, azokat a számlakibocsátó változatlanul használta. A felperes a gépeket előadása szerint bérbeadási célból vásárolta, a bérlő 2019. november 1-től a cég2 szlovák gazdasági társaság volt, azonban a bérleti szerződésből nem volt megállapítható, hogy milyen gépek képezik a bérbeadás tárgyát, az S.r.o mely gépek felett szerez használati jogot. A bérleti ügylet tárgyát képező gépek nem voltak azonosíthatók, de még az sem volt megállapítható a szerződésből, hogy a bérbeadott gépek fizikailag hol találhatóak és hogyan kerülnek a bérbe vevőhöz, azokat a bérlő hol fogja tárolni, használni. A számlakibocsátó társaság nyilatkozata szerint a társaságnak anyagi gondjai voltak, ezért a gépek eladása mellett döntött, azonban az eszközöket továbbra is használni akarta, ezért az S.r.o-tól bérbe vette azokat.

[4] Az elsőfokú adóhatóság a bizonyítékok alapján azt rögzítette, hogy a felperes a Kft.-től a gépeket nem szerezte be, termékértékesítés nem történt.

[5] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatokat a 6420897788. és 9420897711. számú határozataival helyben hagyta. Határozatában kifejtette, hogy az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 9. §-a szerint a termékértékesítés objektív fogalma megköveteli, hogy az eladó a hatalmában lévő dolgot úgy engedje át a vevőjének, hogy ezáltal a vevő tulajdonosként való rendelkezési jogot szerezzen az ügylet tárgyát képező dolog felett. Jelen ügyben azonban ez nem volt megállapítható, a felperes a gépek felett önálló, szabad döntési joggal, azaz annak a lehetőségével, hogy a más által használt gépet bármikor használja, vagy elidegenítse, nem rendelkezett. Az ügylet tárgya továbbra is a számlakibocsátó hatalmában marad, s nem pusztán azért, mert visszabérelte azokat, hanem azért, mert a számlakibocsátó képviselőjének nyilatkozata alapján nem is akart felhagyni a dolog feletti hatalommal. Ekként a felek szándéka nem a gépek értékesítésére irányult és a szlovák adóalany bérleti jogviszonya is csak látszólagos.

[6] A felperes 2020. I. negyedévi áfa bevallásának vizsgálata kapcsán a felperes terhére 4.050.000, - Ft adókülönbötet tárt fel, melyből 1.040.000, - Ft jogosulatlan igénylésnek, 3.010.000, - Ft pedig adóhiánynak minősült. A feltárt jogosulatlan igénylés és adóhiány után adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel.

[7] A cég3 (a továbbiakban: Kft.1) 2020. március 26-i teljesítési időponttal egy darab automata csomagológép RA-1 és egy darab Daumar P25 mérleg és felhordó szalag értékesítéséről állított ki számlát a felperesnek. A felperes az ellenőrzés során nem tudta megjelölni, hogy pontosan melyek azok az ingóságok, amelyek felett rendelkezési jogot a számla szerint megszerezte, de erről a számlakibocsátó sem tudott nyilatkozni.

A számlakibocsátónál végzett ellenőrzés sem igazolta, hogy a Kft.1-nek lett volna bármilyen értékesíthető gépe, árú alap hiányában pedig az adóhatóság azt állapította meg, hogy a Kft.1 nevében kibocsátott számlára írt termékértékesítések és felperes általi termék beszerzések nem történtek meg.

[8] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot a 6431329166/2021/NAV számú határozatával helyben hagyta. Az alperes kifejtette, hogy a számlakibocsátó gépek feletti rendelkezési jogának hiánya, az ügyletek tárgyának azonosíthatatlansága, a számlák kiegyenlítetlensége, a felperesnek és a számlakibocsátónak a bérlő személyére vonatkozó ellentmondásos kijelentései, és az eljárás során feltárt egyéb bizonyítékok logikailag helyes láncba rendezésével az elsőfokú adóhatóság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem szerzett be a Kft.1 számláival összefüggésben semmit. Sem a felperes, sem a Kft.1, sem pedig a Kft. nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére az egyes ügyletekben szereplő gépek azonosításához szükséges iratanyagot.

A kereset és védírat

[9] A felperes az első két határozattal szemben előterjesztett keresetében eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozott, amelyek az ellenőrzési jegyzőkönyvek átadására, illetve az ellenőrzési határidő be nem tartására vonatkozott, valamint a társaságok iratanyagának átadására vonatkozott.

[10] Előadta, hogy az ügyletnek racionális magyarázata van, mégpedig az, hogy a Kft.-nek pénztőkére volt szüksége, amit a gépek eladásával valósított meg, majd a gazdálkodását a gépek visszabérlésével biztosította. Felperes profit lehetőséget látott a vételben és a tevékenységi körébe fel is vette a bérbeadást. A termékértékesítés megvalósult, ezzel kapcsolatban az EUB C-653/18. számú ügyben hozott döntésére hivatkozott, illetőleg utalt a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseire, arra, hogy a polgári jogi jogviszonyokban tanúsított magatartásokat nem pusztán külső megjelenési formájuk, hanem valódi tartalmuk szerint kell elbírálni. Előadta, hogy az adóhatóságnak nincs felhatalmazása arra, hogy átlépjen a felek akaratí autonómiáján és nem sértheti meg a szerződési szabadságot. Nem állapítható meg a visszaélésszerű magatartás sem, mert a felperest, és a Kft.-t meghatározott üzleti cél vezette, amelynek valótlanságát az adóhatóság nem bizonyította. Rámutatott az EUB C-352/08. számú ügyében tett megállapításokra, mely szerint önmagában az a körülmény, hogy az adóalany a jogszerű vállalkozói tervei megvalósításához a jogilag megengedett ügyleti formák közül az adózási szempontból számára legkedvezőbb megoldást választja, nem jelent adóelkerülést. Kiemelte azt is, hogy jelen ügyben a termékértékesítést a felek bevallásukba szerepeltették, adófizetési kötelezettségüknek eleget tettek, a költségvetést hátrány nem érte, és egyéb adminisztratív feladataikat is teljesítették. Előadta továbbá, hogy a gépek mindegyike működött, és a bérleti díjból már jelentős összeg befolyt, ezért a gépek megvétele racionális döntésnek bizonyult. Utalt a Kúria polgári jogi tárgyú döntéseire is, mely kimondta, hogy a dolog birtokba vétele megvalósulhat úgy is, hogy a dolog feletti közvetlen uralom továbbra is a tulajdonosnál marad, ő azonban a dolgot ezentúl más jogcím alapján birtokolja. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a vételár teljes egészében való megfizetését követően tulajdonossá vált. Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérte.

[11] A harmadik határozattal kapcsolatban a felperes azt sérelmezte, hogy értelmezhetetlen az alperesi határozat indokolása, nem állapítható meg, hogy az alperes milyen okból utasította el a felperes adólevonási jogát, a történeti tényállás és az adójogi jogkövetkezmények ugyanis logikailag nem kapcsolódnak. Ezen túlmenően eljárási hibákra is hivatkozott. A beszerzést terhelő áfa vonatkozásában utalt a felek között létrejött adásvételi szerződés pontjaira, miszerint a megvásárolt ingóságok a korábbi telephelyen, az eladó telephelyén maradnak, azokat nem szállítja át más telephelyre. Az átadás megtörtént és megismételte azt az érvelését, hogy a Kft. pénzügyi nehézségei miatt volt szükség az eszközök eladására, mellyel forráshoz jutott, míg a felperes ezt befektetésnek tekintette. Ebben a perben is azzal érvelt, hogy az adóhatóság nem módosíthatja a felek által létrehozott jogviszonyt, ha annak valódi tartalma megfelel a jogügylet formájának. A visszaélésszerű magatartás megállapításához olyan objektív körülmények együttes fennállása szükséges, amelyek következtében az uniós szabályozásban foglalt feltételek formális betartása ellenére sem valósul meg e szabályozás célja. Jelen ügyben a számlán szereplő feleket üzleti cél vezette, önmagában az a körülmény, hogy az adóalany a jogszerű vállalkozói tervei megvalósításához a jogilag megengedett ügyleti formák közül az adózási szempontból számára kedvezőbb megoldást választja, nem alapozza meg az adó elkerülés megállapítását. A termékértékesítés bevallását a felek elvégezték, adófizetési kötelezettségüknek eleget tettek.

[12] Az alperes védiratában határozataiban foglalt érvelését fenntartva, a keresetek elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság első döntése

[13] Az elsőfokú bíróság a pereket egyesítette és döntésében együtt bírálta el a határozatok ellen külön-külön előterjesztett kereseteket. Az elsőfokú bíróság mindhárom alperesi határozat tekintetében alaposnak találta a felperes keresetét és az alperes határozatait megsemmisítette, majd kiegészítő ítéletet is hozott.

[14] A felek felülvizsgálati kérelme folytán eljár Kúria a Kfv.I.35.011/2024/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság 12.K.701.815/2023/9. számú kiegészítő ítéletével kiegészített 12.K.701.815/2023/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, s az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Egyrésztől megállapította, hogy a kiegészítő ítélet meghozatalára jogszabálysértő módon került sor, illetőleg érdemben sem találta helytállónak az elsőfokú bíróság ítéletét. A Kúria álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem minden tényállásra kiterjedő és alapos, az új eljárásban minden egyes határozatra vonatkozóan az adott tényállásra tekintettel kell az alperes által felsorakoztatott bizonyítékok értékelését elvégezni és megállapítani a határozatok jogszerűségét.

A termékértékesítés hiányát állító alperesi határozatok jogszerűségének megítélése kapcsán pedig az EUB-nek a termékértékesítés fogalomértelmezése kapcsán kiforrott és következetesen képviselt álláspontjára kell figyelemmel lennie.

Az új eljárásban hozott elsőfokú határozat

[15] Az új eljárásban az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit elutasította. Az irányadó jogi előírásokra és a kialakult Európai Unió Bírósági, valamint kúriai gyakorlatra hivatkozással hangsúlyozta, hogy az adólevonási jog gyakorlása csak a valós gazdasági eseményen alapuló számla alapján gyakorolható. A Kft. számláival összefüggésben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a számlakibocsátó a számlákon feltüntetett termékek feletti rendelkezési jogát nem engedte át a felperesnek, így az adólevonási jogával sem élhet az érintett ügyletekhez kapcsolódóan. Szerinte ezt támasztja alá, hogy a számlák szerinti eszközökre vonatkozó részletes dokumentációt a felperes nem vette át, illetve, hogy a szerződések szerint a felek között az adásvétel 2019. augusztus, illetve szeptember hónapban létrejött, a bérleti szerződést a felek csak 2019. novemberében kötötték meg, ennek ellenére szeptemberben és októberben a számlakibocsátó a gépeket változatlanul használta. Álláspontja szerint a dolgozók előadásai is megerősítették, hogy a gépek feletti rendelkezési jog nem került átruházásra, hiszen mindvégig ugyanazon a gépeken dolgoztak, ekként a felek szándéka nem a gépek értékesítésére irányult, a számlakibocsátó továbbra is használni akarta azokat. Megítélése szerint a bérleti szerződés nem volt alkalmas a felperes rendelkezési jogának bizonyítására.

[16] Azt is hangsúlyozta, hogy önmagában a termékek létezése nem jelenti azt, hogy a kérdéses ügyletek a számla szerint végbementek. A felperesnek kellett volna igazolnia objektív, hitelt érdemlő módon, hogy a számlák szerinti termékek tulajdonjogának a részére való átruházására a valóságban is sor került. Szükségtelennek tartotta a felperes további bizonyítási indítványainak teljesítését, mert irreleváns volt annak a körülménynek a megítélése, hogy a számlák szerinti gépek a per során megtalálhatók-e a felperes által is használt telephelyen, hogy más gépek is voltak-e a más társaságok által is igénybe vett érpataki telephelyen, illetve, hogy a számlakibocsátók más gépsort is használtak-e. Ez utóbbi felperesi előadásokat maga az alperes sem vitatta, így nem volt szükség a munkavállalók

ismételt meghallgatására, valamint a helyszíni szemle fényképfelvételeinek összevetésére az ügyvezető előadásával. Arra is kitért, hogy a szlovák társaság és a Kft. képviselői az adóhatósági eljárásban már nyilatkozatot tettek, miután nyilatkozatuk nem lenne a felektől független, így hitelt érdemlő objektív bizonyítéknak nyilatkozatuk nem tekinthető.

[17] A Kft1. által kiállított számlákkal összefüggésben pedig a Kúria végzésére történő utalással rögzítette, hogy az áruk meglétére vonatkozóan semmilyen okirati bizonyíték a számlakibocsátó részéről nem volt fellelhető. Az adólevonási jog jogszerű gyakorlásának megítélésakor az anyagi feltételek teljesülését kell először ellenőrizni, vagyis ténylegesen történt-e termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás, ez pedig áru hiányában nem következhet be. Vizsgálta a termékértékesítés fogalmával összefüggésben az EUB ítéletekben lefektetett tételeket, és ezek alapján rögzítette, hogy a számlák szerinti, felektől független bizonyíték nem támasztotta alá azt, hogy az eladónak a hatalmában voltak a számlán feltüntetett gépek, így, hogy az ügyletek ténylegesen megtörténtek, a gazdasági esemény objektív körülménye nem nyert igazolást. Elemezte a szlovák adóhatóságtól kapott választ, illetve a felperes által hivatkozott végrehajtási igénypert, valamint a felszámolási eljárásban született nyilatkozatokat. Összegző értékelése az volt, hogy az alperes által feltárt tények és körülmények együttes értékelése egyértelműen arra a következtetésre vezettek, hogy a számlakibocsátók által kiállított számlákon szereplő ügyletek a valóságban nem történtek meg, az adólevonási jog anyagi jogi feltétele hiányzott, azok valóságban megtörténtét a felperes hitelt érdemlő módon nem tudta alátámasztani.

[18] Elutasította a felperes keresetében hivatkozott eljárási jogszabálysértések kapcsán tett érveléseket is.

A felülvizsgálati kérelem

[19] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelmének IV. pontja alatt „befogadhatósági kérelem, felülvizsgálati kérelem és indokolás” címszó alatt a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára hivatkozással kérte, azzal, hogy az ügy érdemére kiható jogszabálysértés a felperes alapvető eljárási jogának a valószínűsíthető sérelme, az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés miatt indokolt.

[20] A felülvizsgálati kérelmének további részeiben nem különítette el a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára vonatkozó befogadási indokokat, jogszabálysértésként a Pp. 346. § (4), (5), 279. § (1) bekezdését, valamint a Kp. 86. § (1) bekezdését és 96. § (4) bekezdését jelölte meg. Ezen túlmenően az Európai Unió Bíróságának esetjogára és kúriai döntésekre hivatkozva támadta az elsőfokú bíróság érdemi döntését. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, a döntése logikai ellentmondásokat tartalmaz és azt csak az alperesi érvelés átvételén alapul. Elmaradt a bizonyítékok, objektív körülmények értékelése, a kereseti kérelemben elfogadott kifogások figyelembevétele, a jogi indokolás, ami egyébiránt a jelen ügyre vonatkozó kiforrott és ellentétes az anyagi jogi normákkal.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat úgy vette számba, hogy azokból eleve kihagyta a döntése szempontjából nem megfelelő

tényeket, körülményeket, a bizonyítékokat nem értékelte, nem ütköztette és ezzel kapcsolatos felterjesztett, vagy fel nem terjesztett bizonyítékokkal nem vetette össze.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelem befogadására – az alábbiakra tekintettel – nincs törvényes lehetőség.

[22] A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata,

aa) a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[23] A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságával kapcsolatban előadottakat, ám azok alapján a rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatását nem látta indokoltnak.

[24] A Kúria kiemeli a Kp. 117. § (4) bekezdése nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadására. A befogadásról döntő bíróság vizsgálja meg, hogy az ügyben olyan kérdés merül-e fel, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései alá tartozik. A befogadhatóság tárgyában hozandó döntése körében azonban kizárólag a Kp. 118. § (1) bekezdésében felsorolt befogadási okok fennállását vizsgálhatja, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, annak alapját képező jogszabálysértésekről nem foglalhat állást, mert arra csupán a már befogadott felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatában van törvényes lehetőség (Kfv.IV.37.483/2023/2.).

[25] A befogadásról szóló döntés azt a célt szolgálja, hogy a Kúria az egyedi ügyek intézésében is elláthasson jogegységi funkciót. Ebből következően a befogadásról szóló döntés során a Kúriának nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát kell vizsgálnia. Önmagában a felülvizsgálati

kérelemmel támadott határozat jogsértő jellegére való hivatkozás nem alapozza meg a befogadást.

[26] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási ok körében az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegésre hivatkozott. A Kúria ugyanakkor rámutat, hogy ezen befogadási ok körében nem elegendő önmagában az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegésre való hivatkozás, a félnek a Kp. 117. § (4) bekezdése értelmében azt is meg kell indokolnia, hogy pontosan miben rejlik a befogadás alapjául szolgáló eljárási szabályszegés, illetve az mennyiben hatott ki az ügy érdemére. A Kúria utal arra is, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási ok indokolásának el kell különülnie a felülvizsgálati kérelem érdemi jogi indokaitól (Kfv.VII.37.357/2022/2., Kfv.VII.37.177/2023/2.). Bár jelen esetben a felperes az érdemi felülvizsgálati kérelmében több eljárási szabálysértésre hivatkozással állított a jogerős ítélet jogszabálysértő mivoltát, azt azonban nem jelölte meg, hogy ezek közül melyeket tekinti olyan súlyúnak és természetűnek, mely álláspontja szerint a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti okból történő befogadását indokolná.

[27] Az ezzel kapcsolatos érvelés körében a Kúria rámutat arra, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága során nem az alperesi határozat, hanem a jogerős ítélet tekintetében fennálló olyan eljárási jogszabálysértésnek van jelentősége, amelyek vizsgálata a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés miatt indokolt. A Kúria utal arra, hogy a felperes hivatkozásai több esetben is a szubjektív megítélését tükrözik, az pedig, hogy álláspontjától a jogerős ítéletben kifejtettek eltérnek, nem jelenti azt, hogy az eljárási szabálysértések megvalósultak. A felperes eljárási jogszabálysértésként kizárólag a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi téves értékelésére hivatkozott, arra, hogy nem került bizonyításra az adólevonási jog megtagadhatóságával összefüggésben a tényállás feltárása, s nem bizonyított ezzel összefüggésben olyan objektív körülmények fennállását, amely ezek megdöntésére lenne alkalmas. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során jogkérdésben dönt, nem pedig a kereset ismételt elbírálását végzi. A felülvizsgálati eljárásban az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére, a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére – iratellenesség és kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában – nincs lehetőség (Kfv.I.35.316/2021/2., Kfv.II.37.673/2021/2., Kfv.III.37.028/2022., Kfv.V.37.386/2023/3.).

[28] A Kúria rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az ügylet megvalósulásának hiányára vonatkozó bizonyítékok mérlegeléséről, értékeléséről az ítéletében számot adott, a Kúria nem észlelt kirívó okszerűtlenségre, vagy iratellenességre utaló körülményt. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes nem ért egyet a rendelkezésre álló tények, bizonyítékok bíróság általi mérlegelésével, nem elegendő ok a felülvizsgálati kérelem befogadásához (Kfv.I.35.231/2023., Kfv.V.37.605/2023/2.).

[29] A felperes a megjelölt jogszabályhelyeket csupán az ügy érdemére hivatkozva hívta fel, a befogadás körében nem hivatkozta azokat. A befogadási kérelem indokainak a felülvizsgálati kérelemből történő kiválogatása a Kúriára nem hárítható át, önmagában a megsértett jogszabályhelyek megjelölése nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadását. A Kúria ezért a felperes Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára történő hivatkozása alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására indokot nem látott.

[30] A Kúria megvizsgálta a Kp. rendelkezése szerinti további – a felperes által meg nem jelölt – befogadási okokat is, amelyek alapján megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottak a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének szükségességét nem vetették fel, nem merült fel adat a jogkérdés különleges súlyára, illetve társadalmi jelentőségére vonatkozóan és az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége sem. A Kúria megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjára sem hivatkozott, illetőleg nem jelölt meg olyan kúriai döntést, amelytől az elsőfokú bíróság ítélete eltérne.

[31] A fentiek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kúria nem látott lehetőséget, ezért azt a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján eljárva megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[32] *A felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása, ha a fél a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja tekintetében indokolási kötelezettségének nem tesz eleget.*

Záró rész

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése szerint tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

[34] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes, ezért a Kúriának az illeték megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[35] A végzés ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2024. szeptember 18.

Dr. Hajnal Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

előadó bíró

bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró

bíró